

К. В. АРКИН
НАУЧЕН ПОГЛЕД ВЪРХУ
СВЕТА

Превод от руски: Виктория Алексеевна, —

chitanka.info

Много от моите познати имат навик да се оплакват от някои недостатъци в нашия живот. Едни не харесват, когато ги блъскат в трамвая, други се оплакват, че топлата вода идва нередовно, а трети не обичат да се редят на опашки. Неотдавна успях да открия средство, позволяващо да се живее без оплаквания. Средството се нарича „Научен поглед върху света“. Откакто го употребявам не ми се е случвало да имам нито една претенция към света, а пък тези, които се оплакват постоянно, направо ми изглеждат смешни. Защото правилният и най-съвременният научен поглед върху света се състои в това, че самото съществуване на нашия свят противоречи на всичките закони на природата.

Отначало прочетох статията на професор А., в която той доказва, че животът на Земята е невъзможен. Доколкото си спомням, в тази статия дори бяха използвани данни от спътниците. Ако животът все пак съществува, това е една чиста случайност, противоречаща на всякакви правила. Лично той, професорът, не можа да проумее този изключителен феномен. През целия си живот професорът се е опитвал да получи живо вещество в лабораторни условия. Но освен, че изхабил милион епруветки от най-висококачествено огнеупорно стъкло, нищо друго не се получило.

Опитите на професор А. малко ме окуражиха. Но се почувствувах още по-добре, когато се запознах със статията на професор Б., посветена на теорията за произхода на нашата Земя. Въз основа на най-новите компютърни изчисления професорът успя да докаже, че Земята не би могла да се роди от хаоса, царувал в допланетния период. На нейно място имало възможност да се получи всичко — Марс, Венера, Сатурн, някаква комета или дори пояс от астероиди, но не и кълбо с диаметър 13 000 км, при това с чернозем в определени места. И така, ако Земята все пак съществува, този факт, по думите на Б., е толкова абсурден, колкото ако човек се раздели на две половинки и след като се е поразходил, отново се събере в едно цяло. Оттогава, щом на пътя ми се изпречи купчина боклук, сещам се за тази нищожна вероятност, създава земния, свят и страшно се радвам на нашия късмет.

Когато някои от моите познати се оплакват, че им тече от тавана или духа през пролуките в стените, аз им давам да прочетат статията на професор В. върху закономерностите при промените на земния

климат. Всеки, който е чел тази статия, остава с трайно убеждение, че съгласно всички съществуващи закони на Земята отдавна би трябвало да е настъпил нов ледников период. А това, че все още не сме станали свидетели на това, се обяснява с навика на метачите да поръсват снега със сол и да го стопяват.

В случая, когато доводите на професор В. не правят никакво впечатление, аз показвам статията на професор Г., който твърди, че благодарение на парниковия ефект дори и на полюсите средногодишната земна температура трябва да бъде $+55^{\circ}$. При това Антарктида трябвало да се стопи и да залее материците. А фактът, че тя все още съществува, е просто някакво недоразумение. След като професорът е осъществил няколко опита в парника си, той се е убедил в правилността на своята теория. Затова предлагам на моите познати да изберат сами това, което им харесва повече — заледряване или наводнение. А докато те размишляват върху този въпрос, дъждовете и студовете отминават и причините за жалби отпадат от само себе си.

Преди известно време присъствувах на защита на дисертация, посветена на количеството водород на Слънцето. Според думите на дисертанта резервът от водород би трябвало да привърши най-малко преди две години, а Слънцето съответно да угасне. Това не се е случило само защото се е запазила част от водорода. Дисертантът изнесе предложение да се изпрати към Слънцето няколко тона водород за сметка на този, с който надуват детските балони. Доколкото си спомням, научният съвет прие идеята с ентусиазъм и единствено представителят на обществената организация излезе против. Той смяташе за нехуманно да се лишат децата от въздушните балони. Умишлено запомних тази защита, за да мога по-късно да я преразкажа на моя колега, който, връщайки се от работа, се сблъскал с фенер и си ударил челото. Историята за нашето Слънце така го разстрои, че той веднага забрави за своята цицина.

За тези, които се бунтуват срещу спирането на парното през зимата, аз имам чудесен реферат от доклада на професор Д., който третира въпроса за преминаването на топлината от по-затоплени тела към по-студени — и никога обратно. Оттук той прави заключение, че рано или късно цялата топлина ще се разпреди между всички обекти равномерно и в резултат спирането на каквото и да било движение във Вселената ще настъпи топлинната смърт. При това колкото по-силно

ще загаряваме обектите, толкова по-бързо ще настъпи тя. Оттогава, щом в апартамента ми спира парното и температурата пада до 0° , веднага се обаждам в топлоцентралата и моля работниците в никакъв случай да не пускат топла вода, защото с това ще продължат живота на Вселената поне с няколко дни.

Като говорим за Вселената, не мога да не спомена изключително интересната работа на професор Е., относно последните измервания на гравитационна постоянна. Те показват, че в настоящия момент Вселената би трябвало да се разшири до такава степен, че разстоянието между Слънцето и Земята да стане милион светлинни години. Едновременно с него професор Ж. въз основа на същите измервания стигнал до извода, че Вселената би трябвало да се свие в една точка. При това Слънцето ще се залепи за звездите, Земята ще се забиe в Слънцето, а всички ние — един в друг. Сега, когато ме притискат в рейса, веднага се сещам за тази теория и си представям блъсканицата, която ще настъпи, когато Вселената се събере в една точка.

Но професор З., успял да открие грешки в изчисленията на своите колеги Е. и Ж., и да докаже, че всъщност Вселената трябва да пулсира — ту да се свива, ту да се разтяга. Така че според него ние би трябвало ту да се залепваме един към друг, ту да се раздалечаваме с хиляди километри. Трябва да призная — тази работа никак не ми хареса. Ако беше поне едното, с времето можехме да свикнем. Но постоянно да свикваш и да отвикваш — не е никак приятно.

Успях да възвърна спокойствието си едва след като прочетох теорията на професор И. Използвайки научната представа за симетрията между частиците и античастиците, той стигнал до извода, че времето трябва да върви тъкмо в обратната посока. Според твърденията му в резултат на сблъскване с гигантски метеорит Земята променила своя нормален ход. Тази теория обяснява и движението на материците, и липсата на магнитно поле на Луната. Струва ми се, че изводите на И. особено ще допаднат на жените, които постоянно се оплакват от липса на време за домакинска работа и родителски срещи. Изглежда, че причината за всичко това се крие в неправилната посока на времето. По всяка вероятност ще се наложи да изчакаме, докато някой метеорит не блъсне отново Земята и не възстанови хода на времето.

Истински възторг предизвика в мен теорията на професор К., съгласно която нашата Вселена не е нищо друго, освен голяма черна дупка. Този извод професорът направи въз основа на най-новите измервания за скоростта на светлината, направени в Масачузетския институт. Отдавна подозирах, че се намирам в черна дупка, и теорията на К. успя да разсее последните ми съмнения относно това. Сега вече нищо не може да разклати моя оптимизъм — оптимизъм на човек, знаещ какво е научен поглед върху света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.